புனித வெள்ளி - ஆண்டவருடைய திருப்பாடுகளின் வெள்ளி

Good Friday

Langfredag

தவக்காலம் | Lent

Primary Bible: Danish – The Holy Bible — Danish – The Holy Bible

Generated on 2026-11-03

பழைய ஏற்பாடு (Old Testament)

Genesis 22:1-18

Verse	Text
22:1	Efter disse Begivenheder satte Gud Abraham paa Prøve og sagde til ham: »Abraham!« Han svarede: »Se, her er jeg!«
22:2	Da sagde han: »Tag din Søn Isak, din eneste, ham, du elsker, og drag hen til Morija Land og bring ham der som Brændoffer paa et af Bjergene, som jeg vil vise dig!«
22:3	Da sadlede Abraham tidligt næste Morgen sit Æsel, tog to af sine Drenge og sin Søn Isak med sig, og efter at have kløvet Offerbrænde gav han sig paa Vandring; til det Sted, Gud havde sagt ham.
22:4	Da Abraham den tredje Dag saa op, fik han Øje paa Stedet langt borte.
22:5	Saa sagde Abraham til sine Drenge: »Bliv her med Æselet, medens jeg og Drengen vandrer derhen for at tilbede; saa kommer vi tilbage til eder.«
22:6	Abraham tog da Brændet til Brændofferet og lagde det paa sin Søn Isak; selv tog han Ilden og Offerkniven, og saa gik de to sammen.
22:7	Da sagde Isak til sin Fader Abraham: »Fader!« Han svarede: »Ja, min Søn!« Da sagde han: »Her er Ilden og Brændet, men hvor er Dyret til Brændofferet?«
22:8	Abraham svarede: »Gud vil selv udse sig Dyret til Brændofferet, min Søn!« Og saa gik de to sammen.
22:9	Da de naaede det Sted, Gud havde sagt ham, byggede Abraham der et Alter og lagde Brændet til Rette; saa bandt han sin Søn Isak og lagde ham paa Alteret oven paa Brændet.
22:10	Og Abraham greb Kniven og rakte Haanden ud for at slagte sin Søn.
22:11	Da raabte HERRENS Engel til ham fra Himmelen: »Abraham, Abraham!« Han svarede: »Se, her er jeg!«
22:12	Da sagde Engelen: »Ræk ikke din Haand ud mod Drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din Søn, din eneste, for mig!«
22:13	Og da Abraham nu saa op, fik han bag ved sig Øje paa en Væder, hvis Horn havde viklet sig ind i de tætte Grene; og Abraham gik hen og tog Væderen og ofrede den som Brændoffer i sin Søns Sted.
22:14	Derfor kaldte Abraham dette Sted: HERREN udser sig, eller, som man nu til Dags siger: Bjerget, hvor HERREN viser sig.

Verse	Text
22:15	Men HERRENS Engel raabte atter til Abraham fra Himmelen:
22:16	»Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra HERREN: Fordi du har gjort dette og ikke sparet din Søn, din eneste, for mig,
22:17	saa vil jeg velsigne dig og gøre dit Afkom talrigt som Himmelens Stjerner og Sandet ved Havets Bred; og dit Afkom skal tage sine Fjenders Porte i Besiddelse;
22:18	og i din Sæd skal alle Jordens Folk velsignes, fordi du adlød mig!«

பழைய ஏற்பாடு (Old Testament)

Isaiah 52:13-15

Verse	Text
52:13	Se, min Tjener faar Fremgang han stiger, løftes og ophøjes saare.
52:14	Som mange blev maalløse over ham, — saa umenneskelig ussel saa han ud, han ligned ej Menneskenes Børn —
52:15	skal Folk i Mængde undres, Konger blive stumme over ham; thi hvad ikke var sagt dem, ser de, de skuer, hvad de ikke havde hørt.

பழைய ஏற்பாடு (Old Testament)

Isaiah 53

Verse	Text
53:1	Hvo troede det, vi hørte, for hvem aabenbaredes HERRENS Arm?
53:2	Han skød op som en Kvist for hans Aasyn, som et Rodskud af udtørret Jord, uden Skønhed og Pragt til at drage vort Blik, uden Ydre, saa vi syntes om ham,
53:3	ringeagtet, skyet af Folk, en Smerternes Mand og kendt med Sygdom, en, man skjuler sit Ansigt for, agtet ringe, vi regned ham ikke.
53:4	Og dog — vore Sygdomme bar han, tog vore Smerter paa sig; vi regnede ham for plaget, slagen, gjort elendig af Gud.
53:5	Men han blev saaret for vore Overtrædelser, knust for vor Brødes Skyld; os til Fred kom Straf over ham, vi fik Lægedom ved hans Saar.
53:6	Vi for alle vild som Faar, vi vendte os hver sin Vej, men HERREN lod falde paa ham den Skyld, der laa paa os alle.
53:7	Han blev knust og bar det stille, han oplod ikke sin Mund som et Lam, der føres hen at slagtes, som et Faar, der er stumt, naar det klippes — han oplod ikke sin Mund.
53:8	Fra Trængsel og Dom blev han taget, men hvem i hans Samtid tænkte, da han reves fra de levendes Land, at han ramtes for mit Folks Overtrædelse?
53:9	Hos gudløse gav man ham Grav og Gravkammer hos den rige, endskønt han ej gjorde Uret, og der ikke var Svig i hans Mund.
53:10	Det var HERRENS Vilje at slaa ham med Sygdom; naar hans Sjæl havde fuldbragt et Skyldoffer, skulde han se Afkom, leve længe og HERRENS Vilje lykkes ved hans Haand.
53:11	Fordi hans Sjæl har haft Møje, skal han se det, hvorved han skal mættes. Naar han kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre de mange, han, som bar deres Overtrædelser.
53:12	Derfor arver han mange, med mægtige deler han Bytte, fordi han udtømte sin Sjæl til Døden og regnedes blandt Overtrædere; dog bar han manges Synd, og for Overtrædere bad han.

நற்செய்தி (Gospel)

Matthew 27:31-56

Verse	Text
27:31	Og da de havde spottet ham, toge de Kappen af ham og iførte ham hans egne Klæder og førte ham hen for at korsfæste ham.
27:32	Men medens de gik derud, traf de en Mand fra Kyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors.
27:33	Og da de kom til et Sted, som kaldes Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted",
27:34	gave de ham Eddike at drikke blandet med Galde; og da han smagte det, vilde han ikke drikke.
27:35	Men da de havde korsfæstet ham, delte de hans Klæder imellem sig ved Lodkastning, [for at det skulde opfyldes, som er sagt af Profeten: „De delte mine Klæder imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon."]
27:36	Og de sade der og holdt Vagt over ham.
27:37	Og oven over hans Hoved satte de Beskyldningen imod ham skreven saaledes: „Dette er Jesus, Jødernes Konge."
27:38	Da bliver der korsfæstet to Røvere sammen med ham, en ved den højre og en ved den venstre Side.
27:39	Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede paa deres Hoveder og sagde:
27:40	„Du, som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af Korset!"
27:41	Ligesaa spottede Ypperstepræsterne tillige med de skriftkloge og de Ældste og sagde:
27:42	„Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, saa lad ham nu stige ned af Korset, saa ville vi tro paa ham.
27:43	Han har sat sin Lid til Gud; han fri ham nu, om han har Behag i ham; thi han har sagt: Jeg er Guds Søn."
27:44	Og paa samme Maade haanede ogsaa Røverne ham, som vare korsfæstede med ham.
27:45	Men fra den sjette Time blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time.
27:46	Og ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst og sagde: „Eli! Eli! Lama Sabaktani?" det er: „Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?"
27:47	Men nogle af dem, som stode der og hørte det, sagde: „Han kalder paa Elias."
27:48	Og straks løb en af dem hen og tog en Svamp og fyldte den med Eddike og stak den paa et Rør og gav ham at drikke.
27:49	Men de andre sagde: „Holdt! lader os se, om Elias kommer for at frelse ham."
27:50	Men Jesus raabte atter med høj Røst og opgav Aanden.
27:51	Og se, Forhænget i Templet splittedes i to Stykker, fra øverst til nederst; og Jorden skjalv, og Klipperne revnede,
27:52	og Gravene aabnedes; og mange af de hensovede helliges Legemer bleve oprejste,

Verse	Text
27:53	og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange.
27:54	Men da Høvedsmanden og de, som tillige med ham holdt Vagt over Jesus, saa Jordskælvet, og hvad der skete, frygtede de saare og sagde: „Sandelig, denne var Guds Søn.“
27:55	Men der var mange Kvinder der, som saa til i Frastand, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent ham.
27:56	Iblandt dem vare Maria Magdalene og Maria, Jakobs og Josefs Moder, og Zebedæus's Sønners Moder.

நற்செய்தி (Gospel)

Mark 15:20-39

Verse	Text
15:20	Og da de havde spottet ham, toge de Purpurkappen af ham og iførte ham hans egne Klæder. Og de føre ham ud for at korsfæste ham.
15:21	Og de tvinge en, som gik forbi, Simon fra Kyrene, som kom fra Marken, Aleksanders og Rufus's Fader, til at bære hans Kors.
15:22	Og de føre ham til det Sted Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted".
15:23	Og de gave ham Vin at drikke med Myrra i; men han tog det ikke.
15:24	Og de korsfæste ham, og de dele hans Klæder ved at kaste Lod om dem, hvad enhver skulde tage.
15:25	Men det var den tredje Time, da de korsfæstede ham.
15:26	Og Overskriften med Beskyldningen imod ham var paaskreven saaledes: „Jødernes Konge."
15:27	Og de korsfæste to Røvere sammen med ham, en ved hans højre og en ved hans venstre Side.
15:28	[Og Skriften blev opfyldt, som siger: „Og han blev regnet iblandt Overtrædere."]
15:29	Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede paa deres Hoveder og sagde: „Tvi dig! du som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage;
15:30	frels dig selv ved at stige ned af Korset!"
15:31	Ligesaa spottede ogsaa Ypperstepræsterne indbyrdes tillige med de skriftkloge og sagde: „Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse.
15:32	Kristus, Israels Konge — lad ham nu stige ned af Korset, for at vi kunne se det og tro!" Ogsaa de, som vare korsfæstede med ham, haanede ham.
15:33	Og da den sjette Time var kommen, blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time.
15:34	Og ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst og sagde: „Eloï! Eloï! Lama Sabaktani?" det er udlagt: „Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?"
15:35	Og nogle af dem, som stode hos, sagde, da de hørte det: „Se, han kalder paa Elias."
15:36	Men en løb hen og fyldte en Svamp med Eddike og stak den paa et Rør og gav ham at drikke og sagde: „Holdt! lader os se, om Elias kommer for at tage ham ned."
15:37	Men Jesus raabte med høj Røst og udaandede.
15:38	Og Forhænget i Templet splittedes i to fra øverst til nederst.
15:39	Men da Høvedsmanden, som stod hos, lige over for ham, saa, at han udaandede paa denne Vis, sagde han: „Sandelig, dette Menneske var Guds Søn."